



LA ESCOBA  
Revista ucraniana de humor y sátira

Журнал гумору і сатири.  
Виходить щомісяця.

Buenos Aires, Abril de 1975.  
Año XXVII № 4 (303).



El progreso de la paz en Vietnam...

Поступ миру у В'єтнамі...

## Х Р О Н І К А

### Д Е Т А Н Т

**Стало модним,  
Міжнародним,  
Слово витерте — детант.  
Ним торгує,  
Спекулює,  
Кожний політспекулянт.**

**Ліберали  
Не вагались  
Честь і совість промінять  
З мародером,  
Людожером —  
Їм не встигно спілкувати.**

**Міжнародний  
Стан духовний,  
Призабувши, що є Бог,  
З комуністом,  
Антихристом  
Веде вперто діялог.**

**Калькулює,  
І плянує,  
Повсякденно грошороб:  
Як співжити  
І заробити  
На комуні? — сушить лоб.**

**А совети  
(Не секрети ж!)  
Мсту мають все одну:  
Скористати  
І загнати  
Грошороба у труну.**

**Правду скаже  
Той, що вкаже  
Чи серйозно, чи на жарт,  
Що практично  
Буде вічно  
Детант такий зеро варт...**

**А в нас вічне  
Є хронічне  
Недомагання завжди:  
Як не рветься,  
То дереться —  
Не минутъ ніяк біди.**

**Нам би здався,  
Ой, придався б  
Наш унутрішній детант,  
Бо без нього  
Ні до чого  
Ні наш порив, ні талант.**

*Панько Незабудько*

#### «ВЕСЕЛА ІСТОРІЯ»

В «Історії сіл і міст УРСР» — Тернопільська область, що її видав Інститут Історії Академії Наук УРСР в Києві, 1973 року, на стор. 117 читаємо: «До 1939 року в Підгайцях було лише 4 чоловіки з вищою і 25 чоловік з середньою освітою». А

В деяких українських газетах в Півн. Америці і Канаді Інклуз читає часто великі оголошення про те, щоб допомогти українським церковним місіям, школам, у вихованні нових священиків і т.д. в Аргентині та Бразилії. Звичайно, така організована допомога вірючих з одної країни для другої зовсім зрозуміла, і нічого в тому дивного. Церковні чинники в ЗСА чи Канаді займаються збіркою фондів, і їх висилають у ті місця, які до них звертаються за допомогою. І якщо така допомога українських вірних з Америки чи Канади йде на користь українських вірних в Аргентині чи Бразилії, то така поміч близькому це одна із християнських чеснот, яку в зматеріялізованому світі варто плекати й поширювати.

Але крім допомоги організованим порядком Інклузові відомо, що на адреси деяких наших установ, як і на адреси приватних людей в ЗСА чи Канаді надходять листи — переважно з Бразилії — від приватних осіб з проханням про допомогу. Хто ті люди, що вони собою уявляють в українському громадському чи церковному житті — тяжко відповісти, хоч, звичайно, в листах описано біду й горе, яке заторкнуло того, хто такого листа про допомогу вислав. І наші люди в Америці чи Канаді, призвичаєні до того, щоб допомогти другим, висилають то гроші, то пачки з одягом, хоч і не знають точно кому воно попадеться: людині, що дійсно в потребі, чи комусь, хто використовує обставини. Словом, з такою індивідуальною допомогою треба бути дещо обережним, щоб та допомога не пішла туди, куди йти не повинна. Інклуз думає, що коли поодинокі люди з Бразилії чи Аргентини звертаються за допомогою до наших людей в Америці чи Канаді, то перед висилкою допомоги варто засягнути опінії компетентних установ в Аргентині чи Бразилії, хто такий той потребуючий, тобто, потрібна йому така допомога, чи, може, хоче він лише скористати з чийогось ласкавого серця.

Справа допомоги — на думку Інклуз — не маловажна, хоч вона, може і не є постійною, а тільки дорівною, бо Аргентину і Бразилію не навістив жодний землетрус ні війна, і краще було б, щоб допомога потрібуючим в Аргентині чи Бразилії була найперше зорганізована в Аргентині чи Бразилії, бо тоді люди на місцях бачили б самі кому дали і нащо пішла їхня пожертва.

І н к л ю з

#### ЩЕ НЕ ВЕЛИКА ГАРЯЧ

Москаль, що побував з якоюсь місією в Абісинії, приїхав до своєї Москви, і під час літніх вакацій побував у колгоспі, що ним керував його приятель:

— Ух, як гаряче! — кажуть в колгоспі.

— Товариші, це ще ніяка гаряч! Коли я був в Абісинії, то там так гаряче, що кури їдять морозиво, бо інакше несли б варені яйця.

на стор. 125 той ж «історії» подибуємо таке: «Привітне (село, що до 1964 р. звалося Божиків). У роки

Великої Вітчизняної Війни в боях проти гітлерівських окупантів брали участь 40 жителів села, 23 з них загинули, 32 нагороджено орденами й медалями СРСР».

— НОВА ФІЛОСОФІЯ  
— Що це таке брови Брежнєва?  
— Це вуса Сталіна ви вищому рівні!

Історикам з т. зв. УРСР не пошкодило б повчитися трохи математики...

## "ЧИМ ЦЕ ПОЯСНИТИ?"

Під таким наголовком була надрукована в «Народній Волі» з 16-го січня 1975 року дискусійна стаття, в якій п. Антін Батюк черговий раз переїхався вдовж і поперек по СКВУ, УККА та іншій діяльності.

Це не вперше п. Антін Батюк цвігає своїм батогом по цих установах і батожить немилі йому політичні угрупування. В його друкованому звіті на XVIII Конвенцію УРСоюзу шість великих сторінок ( $10 \times 12$  цалів кожна!) — наполовину були заповнені справами УККА. А в «Народній Волі» з 3-го січня 1974 р. була надрукована його повчаюча стаття п. н. «Осторожно зі словами в письмі і мові». У згаданій статті п. Батюк радить: «оберігатися пустих і напуштих слів», бо, нібіто «...вони деморалізують громаду». Покінчивши собі із надрукованих звернень УККА і СКВУ, він із великою для нього насолодою висміяв поодиноких промовців, які виступали в 1971 році під час посвячення пам'ятника Тараса Шевченка в Буенос-Айресі, і які там дозволяли собі закликати українців до боротьби з ворогами України. На думку п. Батюка — це були «напушти слова», бо політичні середовища, до котрих належать ті промовці, не мають своїх гармат, кулеметів і ядерної зброї».

А «чим це пояснити», що п. Батюк їздив до Буенос-Айресу відда-

ти честь Шевченкові, який став для нашого народу безсмертним саме через вживання «напуштих слів». Бо коли Тарас Шевченко закликав свій народ «Борітесь!», і пророкував «Поборете!», тоді його народ був не лише «без ядерної зброї, гармат і кулеметів», а назагал народ був тоді навіть без національної свідомості:

У своїй статті п. А. Батюк бубнить, що на ІІ Конгресі СКВУ в Ка наді всі важливі справи були «звінчані поза кулісами». А «чим це пояснити», що на 18-ій Конвенції Українського Робітничого Союзу в Глен Спей у червні 1974 р. багато

важливих справ вирішено через п. Батюка також «поза кулісами»? Бо «чим це пояснити», що таку важливу справу як обговорення зміни назви УРСоюзу не можна було поставити на даний порядок Конвенції? А до вини тепер щиро признаються поодинокі провідні союзовці. Бо навіть 14-го грудня 1974 р. на окружній нараді УРСоюзу в Нью-Йорку один із членів Гол. Екзекутиви УРСоюзу говорив: «Я також є за зміною назви. І тепер я дуже жалю, що в цій справі я пішов на уступки п. Батюкові. Відносно зміни назви УРСоюзу, то мені треба було сказати Батюкові НО, хоч він і є моїм приятелем. Але, на жаль, я того не зробив. . .»

далі на стор. 7-й.

## ГОРОБЦІ ПОТРЕБУЮТЬ РЕНТИ...

Скільки було галасу з тим Унісіюзівським хмаросягом. Та ж ми зарепрезентуємо себе, як найповажнішу фінансову організацію. Ми докажемо, що значить українська кметливість. На нас дивитесяся вся Америка...

Виробили плян. Побудували. Правда, трохи мільйонів на три-четири помилилися, себто, в процесі будівництва виявилося, що витрати треба значно підвищити у зв'язку з загальним подорожнім матер'ялу. Але то нічого. «Де п'ють, там і п'ють», як каже наша давня приказка.

Не взяли до уваги тільки одного:

а ким же буде заселений той будинок, хто заповнить його п'ятинадцять поверхів? Ну, канцелярія УН Союзу з окремим репрезентативним кабінетом для головного предсідника. Ну, приміщення редакції з окремим діловим кабінетом для головного редактора. Ну, приміщення друкарні... А далі? Гей; навелись, хлопці, рентуй, хто в Бога вірює, дешево й сердито... Мовчать хлопці. Якийсь банк, правда, зарентував три поверхні, а потім передумав і знизив свій апетит до одного.

І стойть хмаросяг покищо пусткою, чекає на рентарів, кукурікає...

Останнім часом є вже чутки, що УНСоюз не проти того, щоб продати хмаросяг, бодай, і з деяким збитком, аби розв'язатись.

Біда! А це тому, що не думали раніше, не радилися з досвідченими людьми, кричали, де треба й де не треба «славу» союзовим батькам народу, які вивели УНСоюз на широку дорогу, вселили його, замість колишнього скромного приміщення в розкішний хмаросяг — гордість усіх українців, на еміграції сущих.

Постарілося керівництво УНСоюзу, впевнене в своїй незамінності й непомильності, трахнуло з гармати по сонцю і... спіймало облизня, та ще й не абиякого.

Кому все ж таки запропонувати той хмаросяг? Хіба горобцям? Отде було б для них роздолля! Тільки ж від горобців нічого не заробиш.

Іван Евентуальний



— Чи ти все ще приятлюєш з тою добродійкою?  
— Ні, бо ми розійшлися у поглядах; я є прихильником звірят, а їй у голові пташки..

# 4



## Алекдоти прославних модей

Оскар Уальд одержував за свої твори чималі суми, однак витрачував куди більше, і через те був він у постійних фінансових клопотах.

— Як це можливе, що ви стільки заробляєте і маєте велики борги? — питав один видавець.

— Ви не дивуйтесь тому, — відповів Уальд. — Доходи з моїх книжок дозволяють мені на купно кав'яру і шампанського, але на хліб і на оплату мешкання — не заробляю.



Тягарове авто власника готелю пошкодило паркан огороду Кіплінга. Той написав листа до готеляра, домагаючись відшкодування. Але минуло кілька днів — без відповіді. Тоді Кіплінг знову написав листа. І знову не одержав відповіді. Врешті Кіплінг постановив особисто піти до власника готелю і домагатись належного відшкодування.

Готельник, вислухавши Кіплінга, відповів:

— Дорогий пане, вашого першого листа я продав за два фунти, другого — за три. Якщо напишете ще одного листа і я його продам, вирівняю усю вашу претенсію.



Французький драматург Трістан Бернард хотів з якоїсь там нагоди елегантно віратися. Зайшов отже до першорядного кравця і замовив

убрання. Кравець був відомий з того, що за свою роботу брав «солену» ціну.

Коли Трістан дістав убрання і рахунок, зразу пішов до кравця.

— Потребую невеличку поправку, — сказав він кравцеві.

— Алеж, прошу дуже, — відповів кравець. — Поправка — це наша спеціальність. Конкретно, про що йдеться: завуzyкий сурдut, чи, може, заширокі штани?

— Ні одне, ні друге, тільки зависокий рахунок! — відповів Трістан.



До канцелярії директора театру в Міляно увійшла одна пані, маючи рекомендації від Россіні, що вона співачка. Директор прийняв її до акторського складу, але незабаром виявилося, що рекомендована пані не має ні голосу, ні акторського таланту. Її зразу звільнили, і директор написав листа до Россіні, мовляв, як ви могли її рекомендувати.

Вневдовзі прийшла відповідь. Россіні писав:

«Я знаю, що вона не має ні голосу, ні слуху. Бо якщо б мала, не потребувала б рекомендації».

### З КІЇВСЬКИХ ЖАРТИВ

— Що ви скажете на останню промову Брежнєва?

— Чи справді вже остання?



— Як думаєш, чи Іван, умираючи, лишив якийсь маєток?

— Гадаю, що ні.

— По чим так судиш?

— Бо його родина ще не посварилася за спадок.

### З ПАТРІЯРХАЛЬНОГО ФРОНТУ

Недавно у Вашингтоні відбувся Світовий З'їзд делегатів наших патріярхальних товариств, але наші газети чомусь досі про це не пишуть. А шкода, бо там можна було почутити незлі анекдоти. Одна делегатка ствердила: «Наши владики їздять на двох конях; як їх притиснуть наші патріярхальники — то сідають на патріярхального коня, але як їх притисне Східня Конгрегація — то пересідають на ватиканського коня!»

Один старший меценас розповів, як то було в суді, ще за Австрії. Один наш дядько зізнавав у суді, але що судді були поляки, не розуміли його, і він мусів повторяти по кілька разів своїх зізнання. Врешті йому увірвався терпець і він каже: «Панове сендані справедливі! Я бачу, що ваші голови за слабі до моєї справи.»

Номінаційну комісію очолювала жінка, і вона ухитрилася не запропонувати ані одної жінки до управи Світового Патріярхального Об'єднання Мирян. Коли ж деякі чоловіки домагалися, щоб вона таки увійшла до управи, вона відповіла: «Нехай чоловіки роблять демонстрації та пікетують наших і чужих достойників, а ми, жінки, маємо свою жіночу дипломатію: найперше запровадимо матріархат, а потім уже скоріше можна буде перейти і до... патріархату!»

CAT



tp

Совети відзначають Міжнародний День Жінки...

### «ДЕРЖАВНИЙ МУЖ...»

«Новий Шлях» ч. 41 з мин. року помістив статтю Романа Рахманного про міжнародну конференцію у Банфі (Канада), і під час тої конференції з'явила потреба голосувати за російською мовою чи за українською. Ось що пише Р. Рахманий: «Двадцять два голоси віддано «за» українську мову в ім'я принципу, що ця мова має право прилюдності на міжнародній конференції, присвяченій питанням слов'янознавства. За російською мовою доповіді заявилися одинадцять осіб, а в іхньому числі теж один український професор з Америки — він же член Закордонного Представництва УГВР і член Політичної Ради ОУНз».

**Чи не варт такого професора-політика «позамітати» трохи держаком від мілли?**

### НОВА МИРА

Один американець зустрів іншого американця на курорті в Італії й питає:

— Містер, як довго ви в Італії?  
— П'ять чекових книжечок! — відповів той.

\*\*

### КМЕТЛИВА ЖІНОЧКА

Літне подружжя виїхало на Фльориду. На вакації. Найняли доволі дорогий готель (щоб імпонувати сусідам!) і одного дня, після обіду, чоловік взявся читати книжку (що



— Приходимо до вас як друзі, щоб і ви могли жити в такій самій свободі, як і ми.

дружина завжди недолюблювала, мовляв, втрачений час...) Побачивши, що чоловік читає, гукнула:

— А диви! Сорок долярів денно за кімнату, а він взявся книжку читати!

### НАУКА РЕЛІГІЇ

— Сергію! Що означає «смертью смерть поправ»? — питає панотець ученика.

— Це значить, що давно не було пральних машин, і хтось узяв одну смерть, натер другою смертю, як милом, і виправ.

### «СТАХАНОВЦІ»

На однім із передмість Кракова щоночі появлялись протикомуністичні написи. Кожного дня ранком поліція мусила ті написи забілювати, і врешті один з поліцай написав на мурі: «Які ви відважні вночі! Прийдіть те все написати в більшій день!»

За пару днів з'явилась на мурі «відповідь»:

«Не можемо, бо за дні працюємо в централі комуністичної партії!»



### СОВЕТСЬКІ ПЕНСІОНЕРИ

— Як ви заощаджуєте гроші на зимові черевики? — запитали соціального пенсіонера.

— Та зовсім просто, — відповів той. — Я всеньке літо ходжу босий, а зимою сиджу в хаті.



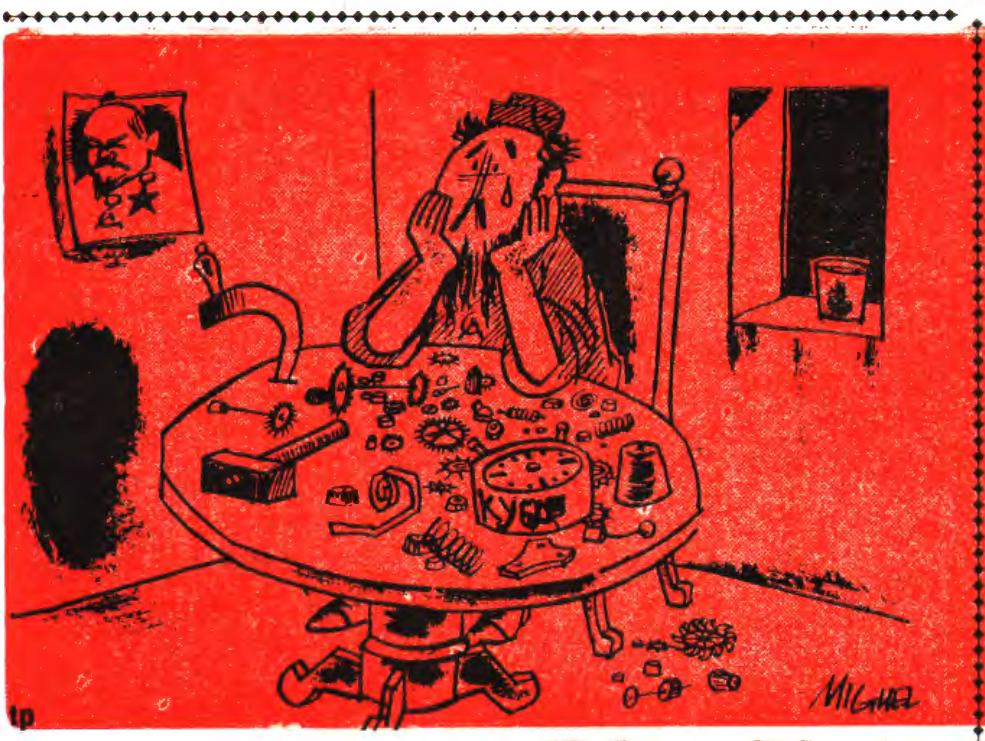
### ПОХВАЛИВСЯ

Недавно побувала в Аргентині соціальна торговельна місія, і один її член встяг у розмову з аргентинцем — кельнером, де відбувалось невеличке прийняття.

— У нас, — каже аргентинець, — якщо хтось стукає о годині шостій ранку, то знаємо, що це продавець газет.

Москаль подумав хвилину, а тоді каже:

— А в нас, в зореносній Москві, як хтось стукає о шостій ранку, то знаємо, що це не поліція.



«Гм... Що мені допоможе Ленін, як він не механік...»

# ПРОГРЕСУЄМО!

Панько Незабудъко

Світ, кажуть, прогресує, і то неабияк, а стомилевими кроками вперед. Техніка так підскочила вгору, що аж на Місяць доскочилася, та ще й вище не без успіху пробує стрибати. Цивілізація також зробила прогресивний скок угору, зробивши при тому таке шалене «сальто мортале», що життя обернулось 180 стіп: — жіноцтво не лише, що визволилось з-під чоловічої гегемонії, але ще й подекуди встановило гегемонію над чоловіками. Ось, наприклад, їде чоловік з жінкою автом. Вона, як правило, керує, правою рукою держить за руль, в лівій держить цигарету, а чоловік сидить собі, скучившись, і виглядає на непотрібний атрибут. Жінка керує машиною і одночасно цікає оглядається на вітрини крамниць. Не зор'єтувавшись, проїхала поперечну вулицю з червоним світлом, а тут — чорт поліцмена надніс. Зупинив і штраф записав — цілих двадцять долярів. Непотрібний атрибут — чоловік третячим з досали голосом каже до жінки:

— Гані! Треба вважати, коли єдеш машину.

Вона, зневажливо глянувши на чоловіка, сплюнула крізь зуби через відхилене вікно автомашини і з гриємкою відповіла:

— О, шарап!

Це так при ліберальному капіталізмі, а особливо в його переходовий стадії до комунізму (довжелезна дорога!), жінка здобула собі такі

права, що хай ховається із своїми правами капіталістично - ліберальна жінка. Вона витиснула чоловіка з багатьох ділянок праці, а особливо, з шахт, всякого будівництва, санітарних робіт і т. д. Наприклад, будують якийсь об'єкт. Жінки носять і кладуть цеглу, заготовляють руками матеріал і подають його додори, а чоловіки — «шохвера» довозять лише матеріал вантажниками. Прогрес на всі сто! Не лише соціалістична «зравніловка», але й своєрідний жіночий соцпріоритет...

Прирівнювати колишній, консервативний спосіб життя з його матріярхатом до сьогоднішнього ліберального все одно, що прирівняти кобилу з трактором. Прогреснуло людство здоровово! Порівняйте, наприклад, як краще: чи жити всеньке життя чоловікові з одною жінкою, чи міняти їх бодай з пів тузеня разів згідно з ліберальним прогресом? Або наспаки: краще жінці задовольнятися одним чоловіком, чи міняти їх, як автомашини? Або, як краще занувати от хоч би президента держави, чи вилигати на нього постійно поміні і всякі бруди чи є защо чи ні?

Кожна, ліберально думаюча, людина, самозрозуміло, вибере цей другий варіант. Вибирає і прогресує,

а ж моторошно робиться на душі.

А ми? А ми, також Адамові діти, не можемо завжди пасти задніх, мусимо прогресувати й собі, бодай у тому випадку. І ми прогресуємо, і випереджаємо не раз інших. Другий Конгрес СКВУ — наявний доказ. А скільки тих доказів по наших газетах й журналах! Аж кишить!

Щоб приспішити процес отого прогресу, я дозволю собі подати до загальної відомості деякі рецепти, які напевно не заведуть. Коли, наприклад, відбудеться черговий Конгрес СКВУ, то взагалі не лише не допустити до слова наших політичних лідерів, але й не допустити їх на Конгрес взагалі. Натомість запрошувати і допускати до слова, хай собі говорять на здоров'я скільки влізе, чужих політичних лідерів не лише великого калібра, але й меншого. Церковних наших достойників також не допустити, щоб не здержували ліберального прогресу. Хай пильнують собі лише кропила й кадила. Коли ж котрийсь з них, як, наприклад, Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф, пришле привітальну телеграму, чи листа, не відчитувати її і не виправдуватись згодом.

Критикувати якнайбільше наших політичних і громадських діячів чи є за що, чи ні, та обливати їх помиями й обкідати всякою нечистю, щось вроді, як роблять деякі наші студенти. Борони Боже, критикувати

далі на стор. 8-ї

## О Б Е Р Е Ж Н О

— Як ще раз прийду до тебе й побачу твого чоловіка п'яного, то вже ніколи більше моя нога не ступить у твоє помешкання! — каже мама до своєї заміжньої дочки, якої чоловік постійно п'є.

— Мамо, тихше, бійтесь Бога! Щастя, що чоловік такий п'яний, що не розуміє ні слова, а то зразу він пішов би до найближчої барі.

\* \* \*

## ПЛЯН ВИКОНАНО...

До управи новобудовами в Полтаві заходить літня жінка й каже:

— Товаришу зав. ми перейшли на нове мешкання на вулицю царя Петра I, і оце капає нам зі стелі вода.

— Товаришко, не нервуйтесь, так і стояло по пляну: біжуча вода в кожній квартирі.

\* \* \*

## ДОБРА НАУКА

Один батько мав погану звичку, і коли його малій синок проскробався чимбудь, він лаяв його, і по своїй привичці називав «собачим сином», мовляв, я тобі, собачий сину, зараз покажу!

Якось раз на вулиці священик, побачивши хлопчика, підійшов до нього й питав:

— А як тебе звати, хлопчику?

— Івась, — відповів той.

— А чий ти син? — питав далі священик.

— Я собачий син, — відповів хлопчина.



— Нарешті маємо біжучу воду!..

## «ЧИМ ЦЕ ПОЯСНИТИ?»

(Закінчення зі стор. 3-ої)

Незаперечним фактом є, що вже в 1950 році XII Конвенція УРСоюзу вирішила змінити назву «Робітничий» на «Братський». І «чим це пояснити» тепер, що ця постанова XII Конвенції не була переведена в життя Виконавчим Комітетом УРСоюзу який очолював п. Антін Батюк? Та «чим це пояснити», що п. Батюк «виришив поза кулісами», щоб постанову XII Конвенції знехтувати, і щоб в такий спосіб попросту наплювати на демократичне гасло Vox populi — vox Dei; тобто, голос народу — голос Божий.

Також є незаперечною істиною, що ми, українці, були першими на сході Європи, які практикували демократичний устрій у формі козацької держави. Але п. Батюк повчає всіх про демократію так, немов би

Ви, Читачу, даремно шукали б вістки про цей випадок у советській пресі. Там про таке не пишуть. Такі випадки є лише в капіталістів... Тому й помовчали, хоч, правда, советська влада, яка так піклується про кожного громадянина ССР, робила зусилля, щоб затопленій човен видобути на поверхню і — в випадку, якщо б ще жили члени загороди — потягнути під суд за малу «бдительность» советського державного майна. Та ба! Підводний човен затримався на глибині 5.000 метрів, і видістали його звідтам — хоч яка советська техніка «передова» — советській техніці було не під силу. Але від чого ж американці? Подумали, що варт забрати в «полон» той підводний човен, тож почалися за ним розшуки. І врешті — знайшли. Та не тільки знайшли, а й витягнули його на поверхню, разом з советськими атомовими бомбами, плянами і всякими шифрами.

Ну, і як Брежнєву не вірити в американське чудо?

Ей, да ухнем!

раніше про демократію ніхто й не чув, аж поки п. Батюк не почав проповідувати зі Скрентону. Пригадаймо також дуже відому демократичну тезу: «Я не погоджуся з твоїми думками. Але я готовий вмерти за те, щоб ти мав право їх висловлювати». А «чим це пояснити», що на 18-ій Конвенції УРСоюзу п. Антін Батюк намагався перекрикати тих, які висловлювали незгідні з його поглядами думки? І «чим це пояснити», що п. Батюк не практикує демократії, яку так залюбки проповідує?

А «чим це пояснити», що коли на згаданій вище Конвенції УРСоюзу деякі делегати намагалися доказати необхідність зміні назви «Робітничий», то п. Батюк викрикував: «Ми ВСІ робітники!»

Твердження, що в УРСоюзі всі є робітниками, то вже не можна називати «напуштими словами», а по просту брехнею. Бо коли йдеться про докладність, то і сам п. Батюк не є, і ніколи не був робітником.

Консервування в обезпеченевій установі назви «Робітничий» не є жодним пошануванням робітників — основоположників УРСоюзу, як деякто може собі помилково уявляти. Бо за зберіганням назви «Робітничий» там скривається адорація гнілості — немов забутої в городі старої дині — пережитої ідеології, яку ісповідує ще хіба п. Батюк і жменька його підхлібників.

А «чим це пояснити», що п. Батюк так завзято виступає проти УККА? Відповідь на це питання дуже проста: В'н сам не очолює УККА! А якщо б таке нещастя й трапилось, і якщо б за плечима п. Батюка ще й станули — хоч і без ядерної зброї — великі партійні бригади, що їх п. Батюк так ненавидить, тоді щойно ми побачили б, як насправді вирішуються всі важливі справи поза кулісами й без голосу народу таким псевдodemократом як п. Антін Батюк. А «чим ЦЕ пояснити»??

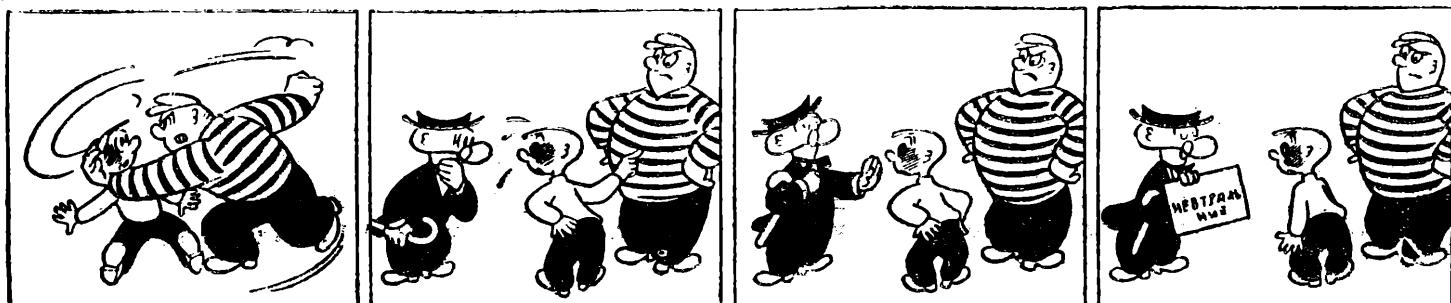
Панько Щіпило

ЕЙ, ДА УХНЕМ!

Хоч комуністи в чуда не вірють, то однак їх вожді очікують чуда. Вже Ленін вірив, що при помочі електрифікації зробить небачене чудо в ССР, Сталін робив «чудеса» не тільки з колгоспами, але й думав при допомозі «советської науки» продовжити життя, Хрущов вірив у «кукурудзу» і «хімію», — а Брежнєв почав вірити в американське чудо. Так, він уже не вірити ні в електрику Ільїча, ні в «кукурудзу», а вірити американській техніці. Та як і не вірити? Москалі «розганялися» кілька разів здобути якось Місяць і привезти звідтам бодай маленький камінчик, та з того всього вийшов великий пшик! Бо світ можна обдурювати про високу советську техніку так довго, доки того не порівняти з американською технікою. О, так, перед порівнянням всі советські винаходи і техніки — гений, всіх переганяють.. Але коли їхні осяги порівняти з осягами учених у світі — хоч не хоч Брежнєв почав вірити в американське чудо: І вірить, що те «чудо» допоможе йому перетрівати ту кризу, в якій зараз ССР перебуває.

Перед кількома днями світ обігло чергова вістка, що підтверджує віру Брежнєва в американське чудо. Ще в 1968 році затонув на Тихому океані советський підводний човен. Той човен — мав бути чудом советської техніки, з атомовими бомбами, шифрами і плянами ата-аки на Америку. Човен затонув разом із соткою моряків, техніків, на-уковців, ну, і партійним комисарем.

*Пригоди Пилипа Недотепи:*





«Вісті Комбатанта», ч. 6 (74), надрукували статтю п. В. Вериги п. н. «XI Конгрес Українців Канади», в якій той пише ось що:

«...цього року Екзекутива КУК, маючи забагато (Шевченківських) медалів на складі, намагалася їх по-збутися, і роздавала їх направо й налево, щось як на зразок, випродажі товарів за пів ціни... Серед тих, що одержали медалі, важко було уточнити, за що той чи інший дістав медалю. Шевченківська медаля повинна надаватися людям, які чимось визначилися у загально-українському аспекті, а не тільки у своїй організації чи партії».

Так і вичувається з тої писанини п. Вериги, що плаче тому, бо йому не дали жодної медалі.

«Наше Життя», ч. 11/74, у статті п. Марії Барагури «Практичні поради пресреференткам» читаємо: «В

обох випадках комунікату й звіту опису подаємо голі факти».

Цікаво, як подавати голі факти в рецензіях про наших співачок, поеток, письменниць? Чи всі погодяться на те?

### ХТО П'ЯНИЙ?

— Уявіть собі, мій друг Іван, учора впився і продав міський парк.

— Це його справа, хай тепер сам гризеться, як вийти з тієї ситуації.

— Так, чи він гризеться, то я не знаю, але парк то купив я.

### ПРОГРЕСУЄМО

(Закінчення з стор. 6)

різних наших науковців — кар'єристів, а натомість «давати по кулях» безінтересовним діячам нашої науки. Закинути всяку візвольну політику і прийняти політичну рецензію докторів Білинський - Лапічак. Навіть можна б й дозволити потьопати слідами відомого універсального ході — Юрця Косача. А загально щодо розводів, то робити їх що двадцять роки на голівудський взір. От, тоді був би прогррес! Прогрес ліберальний, модерний! Хоч він повів би нас не до переду, лише дозаду, так чорт з ним! Хай буде й шкідливо, аби лиш ліберально!

### LA ESCOVA

Casilla de Correo 7  
(SUCURSAL 7)  
Buenos Aires  
Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.  
Виходить що-місяця.  
Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк  
Ціна за 1 примірник ..... 2 н. пезі  
Передплата за 1 рік ..... 25 н. пезі.

Передплата за кордоном:  
Англія ..... £1.50  
Австралія ..... \$3.—  
Бразилія ..... 20 н. кр.  
ЗСА і Канада ..... \$4.—

В інших країнах рівновартість 4 ам. дол.

### LA ESCOVA

REVISTA UCRANIANA  
DE HUMOR Y SATIRA  
Aparece una vez por mes.

Director responsable:  
Julian Serediak

Suscripció: (Ley 18.188)  
Precio de ejemplar ..... \$2.—  
Anual ..... \$25.—

Tall. Gráficos "Champion"  
c. Mercedes 2163, Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела.

Correo  
Argentino  
Sucursal 7  
(V. Barsfield)

Intelect.	Nro 1.219.457	Concesión Nro 4072	TARIFA REDUCIDA
		Título de Propiedad	

### На пресфонд «Мітли» склали:

Вп. С. Харук, Бруклін, — — \$5.—  
Вп. п-ні О. Грицак, Монреаль, \$3.50  
Вп. Г. Вовк, Монгомері, ЗДА, \$3.50  
Вп. Є Куфіль, Торонто, Кан., \$2.—  
Вп. П. Попович, Клівленд, — \$1.50  
Бп. С. Литвинець, Вава, Кан., \$1.—  
Вп. О. Цяпа, Монреаль, — \$0.50  
Вп. Вол. Лех, Вільде, — — 40 пезів

### Щира подяка Жертвовавцям.

Панько Незабудько

## ХОЛМСЬКІ УСМІШКИ

Гумористичні оповідання з життя українського народу на Холмщині в період царсько-московської і міжвоєнно-польської окупації.

Сторін 152 — Книжковий білий папір.

Мистецька обкладинка у виконанні  
Ольги Пастухів

Ціна «Холмських усмішок»:

Аргентина — 20 н. пезів; Австралія — \$1.75;  
Англія — 1 фунт; ЗСА і Канада — 3 дол.

## КОЛЕНДАР АЛЬМАНАХ МІТЛА НА 1975 РІК

Мистецька обкладинка.  
128 сторін друку

XXIV річник  
Багато карикатур!

Ціна цього єдиного в світі українського календаря гумору і сатири виносить:  
в Аргентині — 25 пезів; в Англії — £0.85;  
в Австралії — \$1.25; в ЗСА і Канаді — \$2.50  
— В інших країнах — ціна за домовленням.